

— Այո,— ըսաւ Մուշեղ հեգնական ժպիտով,— եթէ այդպէս կ'իմանան Կամսարականք, բոլոր նախարարական օրէնք եւ սովորութիւնք վեր ի վայր կը լինին, եւ Բաբելոնական խառնակութիւն կը տիրէ Զայաստան:

— Բաբելոն գնացած չեմ, Տէր իշխան,— գրուցեց ամենայն պարզամտութեամբ:

— Այո, Բաբելոն գնացած չես, բայց անոր շրջակայքը գտնուած ես:

— Լսած եմ, Տէր, Տիգրոն եղած ժամանակս, եւ դուք նաեւ հոն էիք, արքայից արքային դուռը, թէ Բաբելոն շատ հեռու չէր:

Մուշեղ, որ մարդը կը ճանչեր եւ չէր իւրեր վիճաբանութեան մէջ մտնել շինական զինուորի մը հետ՝ չիմանալու զարկաւ այդ սրախօս պատասխանը եւ խիստ ձայնով հարցուց.

— Այդ նամակը ե՞րբ գրեց իշխանը, ո՞վ կար իւր քովը, նամակի գրութեան տեղը Դուին դրուած է:

— Այո՛, Տէր, Ռշտանեաց իշխանին հետ եւ իւր պալատն էին կաթողիկոսն եւ ուրիշ նախարարք, երբ Կամսարական իշխանն զիս փնտրել տուեր էր եւ ինձ յանձնեց ձեր տէրութեան տանիլ այս նամակը, եւ պատասխանը բերել:

Մուշեղի երեսը բոլորովին մթնեցաւ, եւ զսպեալ կիրթով ըսաւ.

— Դու միա՞յն եկար թէ ուրիշ մարդ էլ ընկեր ունիս:

— Կը տեսնե՞ք, Տէր, թէ ես ինչչա՞փ ծերացեր եմ. Կամսարական իշխանը ինձ հետ երկու թիկնապահ էլ դրաւ:

— Ո՞ր են այդ մարդիկը:

— Վարը քաղաքը թողի եւ ես միայն ելայ:

— Բայց պէտք է դիմնալ, որ ես առանձին այդ նամակին պատասխան չեմ կրնալ տալ. պէտք է Զամազասպ Մամիկոնեանի նաեւ հաղորդեմ եւ ըստ այնմ պատասխանեմ:

— Ենք մեզ ըսաւ թէ այդ նամակին պատասխանը Մամիկոնեանց նահապետին կը վերաբերի, եւ այդպէս նամակաւ պատասխանել խոստացաւ Կամսարական